

عنوان مقاله:

دیپلماسی فرهنگی ایران و عراق با مطالعه موردی زیارت اربعین

محل انتشار:

دومین کنفرانس علوم اجتماعی، روانشناسی، علوم تربیتی و علوم انسانی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

امیر عامری - دپارتمان علوم سیاسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه آزاد اسلامی تهران جنوب، تهران، ایران

هادی رمضان زاده - دپارتمان روابط بین الملل، دانشکده اقتصاد و علوم سیاسی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در میان کشورهای عرب منطقه خاورمیانه، عراق دارای بیشترین قرابت های فرهنگی و مذهبی با ایران است. تغییر حاکمیت در عراق وضعیت دوگانه ای از تهدید و فرصت را پیش روی دیپلماسی جمهوری اسلامی ایران در این کشور قرار داده است. بهره گیری از ابزارهای فرهنگی جهت دستیابی به اهداف سیاست خارجی همواره محور مهمی در روابط میان کشورها بوده است. پیرنگ شدن این ابزار در دهه های اخیر و تغییرات سیاسی در عراق پس از سال ۲۰۰۳ میلادی فرصت های جدیدی را پیش روی جمهوری اسلامی ایران قرار داده است تا به گسترش و تحکیم مناسبات خود با عراق پرداخته و هر چه بیشتر از قرابت های فرهنگی دو کشور جهت تامین منافع ملی بهره گیرد. شاید یکی از اساسی ترین اتفاقات که باعث گردید روابط ایران و عراق مخصوصا در حوزه دیپلماسی فرهنگی دستخوش تغییراتی گردد؛ زیارت اربعین حسینی است. پدیده ای که با گذشت زمان تبدیل به ابزاری برای وحدت مسلمین جهان و وحشت دشمنان اسلام گردیده است. ما در این پژوهش ابتدا به تعریف مدل نظری نوکارکردگرایی قدت نرم پرداخته و در ادامه به سرلوحه قرار دادن مسئله زیارت اربعین به بررسی دیپلماسی فرهنگی و روابط ایران و عراق در چند سال گذشته و ابعاد و راهکارهایی برای آینده می پردازیم.

کلمات کلیدی:

دیپلماسی فرهنگی، سیاست خارجی، ایران، عراق، زیارت، اربعین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1448616>

